

Arrest

nr. 314 463 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 5 september 2021 en verzoekt de volgende dag, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, om internationale bescherming. Op 19 oktober 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 oktober 2023 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaarde Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse origine en soennitisch moslim te zijn. Je bent op 30 september 2006 geboren te Par Jena, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Kort na je geboorte ben je verhuisd naar Jalalabad, Khalis Familia, waar je het merendeel van je leven hebt gewoond. Je vader is M. I. Hij verliet samen met jou Afghanistan maar aan de grens tussen Iran en Turkije raakten jullie gescheiden. Je hebt geen idee waar hij zich op heden bevindt. Je moeder is P. Zij woont samen met je vier jongere broers Aj., Ab., Y. K. en H., je twee jongere zussen S. en R., je patronale oom M. A. en diens gezin in je ouderlijk huis in Jalalabad. Je bent ongeschoold, ongehuwd en kinderloos.

Eind 2019 werd Z. S., een neef van je vader die als arts werkzaam was voor het rode kruis of de rode halve maan, door de taliban ervan beschuldigd meegewerkt te hebben aan de mutilatie van de lijken van enkele omgekomen talibs. Hierdoor werd hij bedreigd in zijn dorp in het district Hesarak en je vader, die regelmatig van Jalalabad naar Hesarak ging, smokkelde zijn neef mee naar Jalalabad waar zijn neef één à twee weken bij jullie in huis verbleef vooraleer een eigen woonst in Jalalabad te betrekken. Zo'n twee maanden later werd duidelijk dat Zabir Shah niet betrokken was bij de lijkschennis en keerde hij terug naar Hesarak waar hij op heden nog steeds verblijft.

Anderhalf jaar later kwamen de taliban alsnog te weten dat je vader degene was die eertijds S. S. had helpen ontkomen uit Hesarak en ze namen telefonisch contact op met je vader, eerst om te polsen waar hij zich bevond en wanneer hij nogmaals naar Hesarak kwam en vervolgens een tweede maal om hem mee te delen dat hij zich moest aanmelden bij de taliban. In diezelfde week lieten de taliban ook een dreigbrief achter. Hierin herhaalden ze hun dreigement. Je vader werd bang en trok naar Kabul. Wanneer de taliban lucht kregen van het feit dat je vader ondergedoken was, dreigden ze ermee om jou te straffen in plaats van je vader, dit omdat je de oudste zoon bent en ook om zo druk te zetten op je vader opdat hij zich alsnog zou aanmelden.

Hierna werd je zelf door je patronale oom naar Kabul gebracht waar je vader je opwachtte. Samen verlieten jullie Afghanistan en trokken jullie via Iran richting Turkije. Aan de Iraans-Turkse grens bevonden jullie zich in een groep van tweehonderd à tweehonderdvijftig anderen wanneer de politiediensten jullie aanvielen en begonnen te schieten. De aanwezige mensen begonnen daarop weg te lopen en je raakte gescheiden van je vader. Zelf slaagde je erin de grens over te steken doch je vond je vader niet terug en reisde alleen verder via Griekenland, waar je vingerafdrukken werden genomen op 29 mei 2021, op 1 juni 2021 en op 12 juli 2021. Voorts ging je via Bulgarije, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk – waar je vingerafdrukken eveneens werden genomen op 16 augustus 2021-, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je toekwam op 5 september 2021.

Toen je in Servië was, kon je vader via de gsm van je smokkelaar jou opnieuw doch éénmalig contacteren. Je vernam dat hij zich in Iran bevond. Sindsdien heb je geen contact met je vader.

Op 6 september 2021 heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten voor: je originele taskara uitgegeven op 4 februari 2023, kopieën van de taskara van je ouders, broers en zussen, de originele dreigbrief van de taliban en de originele enveloppe waarmee je oom al deze documenten naar jou heeft opgestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat je op het moment van je persoonlijk onderhoud op het CGVS een niet-begeleide minderjarige was. Om die reden was het Commissariaat-generaal van oordeel dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken

neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Voorts haalde jouw voogd bij het begin van jouw persoonlijk onderhoud aan dat je vermoedelijk aan autisme lijdt en naar het bijzonder onderwijs zal overstappen alsook dat je vaak hulp of herhaling nodig hebt wanneer je iets niet begrijpt (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 23 februari 2023, CGVS, p. 2). Aan het einde van je persoonlijk onderhoud haalde je voogd bijkomend aan dat je in het dagelijkse leven een kort geheugen hebt, je heel jong van geest en heel gehoorzaam bent, dat je vaak zegt dat je iets niet weet hetgeen ze herkent uit je dagdagelijkse leven, dat ze niet weet of je vlot zelf kan nadenken over bepaalde dingen, dat er een onderzoek door het CLB (centrum leerlingenbegeleiding) op til was, dat je geen aansluiting vindt doordat mensen je 'als anders' bekijken en dat je een half jaar schoolachterstand hebt opgelopen vanwege bepaalde fysieke aandoeningen die ondertussen zijn opgelost. Men denkt in de richting van autisme dan wel een ontwikkelingsstoornis (CGVS, p. 23-24). Op 28 februari 2023 heeft je voogd een gemotiveerd verslag van het CLB overgemaakt waaruit blijkt dat je op het gebied van emotieregulering een beperkte impulscontrole en moodswings hebt, dat je sociale relaties niet goed begrijpt, dat je ongepast kan reageren en je kinderlijk kan gedragen. De initiële opmerkingen van je voogd aan de start van je persoonlijk onderhoud in acht genomen, werd je gevraagd of je in je eigen woorden kon aangeven wat het doel van je persoonlijk onderhoud op het CGVS was (CGVS, p. 3) alsook werden de vragen tijdens je persoonlijk onderhoud zo eenvoudig mogelijk geformuleerd en werd er verduidelijking gegeven indien de vraag niet duidelijk was, zodat de vragen op het CGVS voor jou toegankelijk waren om te beantwoorden. Er werd benadrukt dat je ook altijd om verduidelijkingen mocht vragen als iets niet duidelijk was (CGVS, p. 2). Tevens werd er tijdig gepauzeerd (CGVS, p. 14) en werd er aangegeven dat je zelf ook altijd om een pauze kon vragen (CGVS, p. 4). Tot slot werd er tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild of alles nog in orde was (CGVS, p. 14). Voorts kan uit het naderhand doorgestuurd verslag van het CLB op geen enkele wijze worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn geweest om je persoonlijk onderhoud te voeren en volwaardige verklaringen af te leggen noch daargelaten dat er evenmin uit kan worden afgeleid dat het al dan niet is opgesteld door een psycholoog of psychiater. Uit het verloop van je persoonlijk onderhoud kan evenmin worden afgeleid dat je niet in staat was om op adequate wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Je gaf aan zowel de vragen als de tolk goed begrepen te hebben (CGVS, p. 22).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van je verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je hebt evenmin een reëel risico op ernstige schade van de Vreemdelingenwet aangetoond. Je vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban, doch jouw asielmotieven komen in hun geheel niet aannemelijk over.

De problemen die je vader, en vervolgens dus ook jij, kende met de taliban vonden hun oorsprong in het feit dat je vaders neef Z. S. als arts voor het Rode Kruis/Rode Halve Maan verantwoordelijk was voor het opsturen van de lichamen van omgekomen talibanstrijders dewelke tijdens dat vervoer werden verminkt en waarvoor de taliban hem verantwoordelijk hield (CGVS, p. 12). Er kunnen echter de nodige vragen gesteld worden bij de beweerde problemen die Z. S. kende. Zo is het opmerkelijk dat je geen enkele bijkomende informatie over de man zijn werkzaamheden als dokter kan meedelen. Wat hij als dokter moest doen wist je niet (CGVS, p. 16). Waar hij werkte, in een ziekenhuis of in een andere plaats, wist je ook niet (CGVS, p. 16) en wie de omgekomen talibs waren of wie de betrokkenen waren in het gevecht waarin ze omkwamen wist je evenmin (CGVS, p. 16). Voorts mag enigszins verwonderen dat de taliban je vaders neef verantwoordelijk hield voor de schending van de omgekomen lichamen. Immers, indien nog wordt aangenomen dat hij als arts voor het Rode Kruis daadwerkelijk verantwoordelijk was voor het versturen van deze lichamen, kan moeilijk ingezien worden dat hij evenzeer zonder meer verantwoordelijk werd gehouden voor hetgeen er vervolgens onderweg met deze lichamen gebeurde. Zelf kan je deze beschuldiging niet concretiseren. Zo weet je niet wie de talibs waren die Z. S. beschuldigden (CGVS, p. 17), terwijl ze volgens jou nochtans naar hem gebeld hebben en een paar keer naar zijn huis gekomen zijn (CGVS, p. 17). Daarnaast was het klaarblijkelijk al na twee maanden duidelijk voor de taliban dat Z. S. geen schuld trof (CGVS, p. 12) doch wederom weet je niet hoe dit werd uitgeklaard (CGVS, p. 18). Rekening houdende met het feit dat je minderjarig bent en op het moment van dat incident zelf zo'n dertien jaar was, wordt er niet van jou verwacht dat je alle details kan weergeven over je vaders neef zijn werk of de problemen die hij kende. Doch gegeven dat Z. S. één à twee weken bij jullie in huis leefde en daarbij

over zijn problemen vertelde (CGVS, p. 17) valt niet in te zien dat hij daarbij de meest voor hand liggende informatie, namelijk wie hem viseerde, onvermeld zou hebben gelaten (CGVS, p. 17). Aangezien de problemen van je vader en je eigen asielrelaas daarenboven rechtstreeks voortvloeien uit het feit dat je vaders neef werd beschuldigd door de taliban (CGVS, p. 13) alsook het gegeven dat je ondertussen nog steeds in contact staat met je patronale oom in Afghanistan (CGVS, p. 7) van wie aldus kan worden aangenomen dat hij tevens verwant is aan Z. S. en het gegeven dat Z. S. net als je oom op heden in Afghanistan verblijft (CGVS, p. 18, p. 7), mag wel verwacht worden je voldoende elementen kan aanbrengen die een enigszins duidelijk zicht bieden op deze incidenten.

Voorgaande plaats logischerwijze dan ook het nodige voorbehoud bij de geloofwaardigheid van de problemen die je vader en vervolgens ook jij met de taliban zouden gekend hebben.

De geloofwaardigheid van je voorgehouden asielrelaas en de problemen die je met de taliban gekend hebt, wordt nog verder onderuit gehaald doordat het de houding van de taliban wel zeer merkwaardig te noemen is. Zo is het heel frappant dat de taliban anderhalf jaar nadat ze je vaders neef niet langer beschuldigden, alsnog je vader plotsklaps zouden viseren en willen bestraffen omdat hij zijn onschuldige neef had bijgestaan en ermee dreigden zijn neus en oren af te snijden omdat Z. S. kon ontsnappen (CGVS, p. 13) terwijl dat Z. S. zelf hieromtrent geen problemen meer kende en, meer nog, vanuit het door de overheid gecontroleerde Jalalabad, eenvoudigweg was teruggekeerd naar Hesarak (CGVS, p. 18). Voorgaande valt in het geheel niet in te zien. Immers als de taliban het je vader daadwerkelijk kwalijk zouden nemen dat hij destijds zijn neef had geholpen om vanuit Hesarak naar Jalalabad te vluchten, zou logischerwijze ook Z. S. zelf in de problemen moeten gekomen zijn omdat hij gevlucht was. Bovendien weet je doorheen je verklaringen niet te overtuigen van het tegendeel. Gegeven voorgaande context werd je gevraagd wat de situatie was nadat duidelijk was dat Z. S. geen schuld trof, doch je kon slechts meedelen dat het probleem voor je vader en voor jezelf bleef bestaan, dat jullie ook verbaasd waren (CGVS, p. 18). Hiermee geef je geen dienstige verklaring waarom de taliban enerzijds wel jouw vader en zelfs jou zouden geviserd hebben doch Z. S. verder met rust lieten.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ook de manier waarop de taliban anderhalf jaar na datum alsnog te weten kwamen hoe je vader betrokken was bij de vlucht van zijn neef uit Hesarak, op zijn minst frappant is. Immers verklaarde je hierover dat het de twee vrouwen, bovendien nog familieleden van Z. S., die aanwezig waren in de wagen op het moment dat Z. S. door je vader naar Hesarak werd gebracht, zouden rondverteld hebben waardoor iedereen hiervan op de hoogte kwam (CGVS, p. 19). Wederom valt bijzonder moeilijk in te zien hoe de twee vrouwelijke familieleden, die net ingeschakeld werden om de vlucht te doen lukken, anderhalf later dermate loslippig zouden zijn dat je vader hierdoor in het vizier van de taliban kwam. Bovendien blijkt deze bewering louter hypothetisch te zijn daar je ze baseert op het feit dat er niemand anders in de auto aanwezig was (CGVS, p. 19).

Verder mag het verwondering heten dat je vader de hulp van de dorpsouderen of de mullah niet heeft ingeschakeld teneinde tot een oplossing te komen met de taliban (CGVS, p. 20). Aangezien dergelijke dorpsouderen in de Afgaanse samenleving over enige autoriteit beschikken alsook het gegeven dat je vader neef niets meer ten laste werd gelegd, lijkt de meest aangewezen manier om tot een vergelijk te komen met de taliban, via de dorpsouderen of de mullah te verlopen.

Ook je bewering dat je vader na twee telefoons en een dreigbrief onderdook in Kabul waarna de taliban dan maar jou, een minderjarige jongen die niets te maken had met de schending van de lijken noch met het wegbrengen van de neef van je vader, als oudste zoon viseerden (CGVS, p. 13) komt weinig plausibel over. Je argument dat ze met deze dreiging je vader onder druk wilden zetten (CGVS, p. 21), houdt weinig steek. Immers gaven ze je, net door deze dreiging telefonisch te uiten terwijl je gewoon thuis was, de kans om zelf ook onder te duiken en weg te vluchten, daar waar zou kunnen verondersteld worden dat hun positie - ten aanzien van je vader en hun wil dat hij zich zou aanbieden - veel sterker zou zijn, mochten ze je daadwerkelijk bij zich hebben. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat deze taliban vervolgens ook nog eens een wel zeer afwachtende houding hebben aangenomen. Immers daar waar je beweerde dat ze eerst tot tweemaal toe belden, een dreigbrief achterlieten en vervolgens de dreiging naar jou verplaatsen, blijkt dat ze, nadat zowel jij als je vader zijn ondergedoken, niets meer ondernomen hebben, uitgezonderd daar waar je beweerde dat ze nog éénmalig en bovendien maanden later, toen je al in België was, nog eens zijn langsgelopen (CGVS, p. 21). Je oom noch je andere broers hebben bijkomende problemen gekend met de taliban (CGVS, p. 21-22). Het valt niet in te zien dat ze uitsluitend de oudste zoon viseerden (CGVS, p. 22) indien het dreigement louter tot doel had je vader onder druk te zetten. Voorgaande is wederom niet in te zien. Immers, mocht het de taliban werkelijk om je vader te doen zijn geweest en was het vizier op jou gericht om hem onder druk te zetten, valt niet in te zien dat ze zich

daarbij zouden beperken tot je vader oudste zoon, in casu jij, nadat jij eveneens het hazenpad had gekozen. De druk zou evenzeer opgebouwd kunnen worden door zijn broer of andere zonen te viseren. Voorgaande plaatst bijkomend ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je beweerde asielrelaas.

Waar je ter staving van je verzoek om internationale bescherming een dreigbrief voorlegt van de taliban, dient te worden opgemerkt dat deze voorgaande beoordeling niet kan ombuigen, wel in tegendeel. Documenten ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen hetgeen hier niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas te herstellen. Bovendien blijkt de talibanbrief inhoudelijk niet in overeenstemming te zijn met jouw overige verklaringen. Je verklaarde namelijk uit Afghanistan te zijn vertrokken twee of drie dagen voor de maand ramadan in het jaar 2021 (CGVS, p. 14-15). Gegeven dat de ramadanmaand van 2021 plaatsvond van 12 april tot 12 mei, houdt dit in dat je vertrokken bent op 9 of 10 april 2021. Uit je overige verklaringen blijkt echter dat je directe vluchtaanleiding de bedreiging van de taliban op jouw persoon was hetgeen in de week volgend op de dreigbrief kwam (CGVS, p. 13). Immers nadat je vader de dreigbrief van de taliban verkreeg, is hij naar Kabul gegaan waar hij een week heeft verbleven (CGVS, p. 13). In die week werd hij opnieuw gebeld door de taliban die aangaven dat ze jou viseerden (CGVS, p. 13) waarna je oom je de volgende ochtend naar Kabul bracht en je samen met je vader het land verliet (CGVS, p. 13). De brief van de taliban is echter gedateerd op 21/7/1442 in de islamitische kalender hetgeen overeenkomt met 5 maart 2021 in de Gregoriaanse kalender. Hieruit volgt dat je in de daaropvolgende week, ergens rond 12 à 13 maart 2021 uit Afghanistan zou moeten vertrokken zijn. Beide data zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Daar je zelf aangaf dat je bent vertrokken enkele dagen voor de start van de ramadan terwijl de talibanbrief quasi een maand eerder is gedateerd doet afbreuk aan de waarde van de talibanbrief daar niet valt in te zien dat je – zelfs als een toentertijd vijftienjarige jongen – je eigen vertrek ten opzichte van een belangrijk religieus moment verkeerd zou inschatten.

Tot slot kan er ook geen geloof gehecht worden aan de omstandigheden waarin je het land ontvlucht bent. Dat je vader samen met jou is gevlucht en dat je hem vervolgens aan de Iraans-Turkse grens bent kwijtgeraakt (CGVS, p. 13), is in het licht van al het voorgaande niet meer dan een blote bewering. Bovendien kan je geenszins enige concrete informatie meedelen over hoe het hem vergaan is terwijl je tijdens je korte verblijf in Servië wel nog contact hebt gehad, dit via de gsm van de smokkelaar (CGVS, p. 6). Dat je voorts niet weet of je vader ook contact heeft gehad met je moeder is niet ernstig (CGVS, p. 6). Immers indien jij samen met je vader vertrok, jij en je vader gescheiden raakte aan de grens en je vader vervolgens eenmalig contact met jou opnam (supra), kan in alle redelijkheid aangenomen dat je hierover gesproken hebt met je moeder wanneer je nadien contact had met haar (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan aangenomen worden dat je vader ook je moeder en zijn broer heeft ingelicht. Dat je vader jou eenmalig en weinigzeggend zou hebben gecontacteerd doch geen contact zou hebben gemaakt met je moeder of oom, is evenmin ernstig.

Op basis van het geheel van voorgaande bevindingen, dient geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw bewering dat je vader in het vizier stond van de taliban. Hieruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan jouw beweringen dat je zelf ook door hen gevisieerd werd en je aldus bij terugkeer omwille hiervan door hen gedood zult worden (CGVS, p. 14).

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door jou aangehaalde asielmotieven. Je bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève noch dat je een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de opmerkingen van je voogd, namelijk dat je vermoedelijk aan autisme of een ontwikkelingsstoornis lijdt, dat je vaak hulp of herhaling nodig hebt wanneer je iets niet begrijpt, dat je in het dagelijkse leven een kort geheugen hebt, je heel jong van geest en heel gehoorzaam bent, dat je vaak zegt dat je iets niet weet hetgeen ze herkent uit je dagdagelijkse leven, dat ze niet weet of je vlot zelf kan nadenken over bepaalde dingen, dat je geen aansluiting vindt doordat mensen je 'als anders' bekijken en dat je een half jaar schoolachterstand hebt opgelopen (CGVS, p. 2 & 23-24) alsook uit het neergelegd rapport van het CLB waaruit blijkt dat je op het gebied van emotieregulering een beperkte impulscontrole en moodswings hebt, dat je sociale relaties niet goed begrijpt, dat je ongepast kan reageren en je kinderlijk kan gedragen, tonen niet aan dat er in jouw hoofd een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er dient te worden opgemerkt dat je reeds 15 van de 17 jaar in Afghanistan hebt gewoond, dat je in staat was naar de madrassa te gaan, je als oudste zoon je moeder hielp en je je vader soms in zijn winkel hielp (CGVS, p. 8), desondanks de veiligheidssituatie in Jalalabad niet goed was met onder meer bomontploffingen zoals je zelf aangaf (CGVS, p. 9). Jij, noch je voogd of je advocaat tonen aan dat jij omwille van voorgaande persoonlijke elementen, onder meer aangehaald in het CLB-verslag, bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie

in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar de madrassa in Afghanistan (CGVS, p.5), hebt u contact met familie (CGVS, p. 5) en heb je ook hier in België enkele Afghaanse vrienden (CGVS, p. 10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich baseerde is aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige documenten die je in het kader van je verzoek om internationale hebt voorgelegd, vermogen niet om voorgaande beoordeling in een ander daglicht te stellen. Je taskara en de kopieën van de taskara van je gezinsleden kunnen als een aanwijzing voor jullie nationaliteit en identiteit worden beschouwd en

worden niet betwist. De originele briefomslag toont slechts aan dat men documenten naar jou heeft verzonden. Deze briefomslag heeft verder geen invloed op je ongelooftwaardig bevonden asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 "en volgende" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij niet kan en durft terug te keren naar Afghanistan omdat hij er vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige door de taliban te worden vervolgd, te worden gearresteerd, gefolterd en onmenselijk en vernederend te zullen worden behandeld. Hij laat gelden dat hij verwesterd is en dat hij in Afghanistan niet de vrijheid zal hebben om te leven zoals hij wil. Hij stelt de Belgische waarden en normen te hebben omarmd, hier naar school te gaan, hier vrienden en vriendinnen te hebben en hij ziet niet in hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De taliban hebben de regels inzake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog verstrengd. Hij voegt hieraan toe dat hij in een westerse context in België zijn pubertijd, wat de bepalende jaren zijn in zijn ontwikkeling, doormaakt. Hij haalt aan dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan onder de taliban. Zijn manier van denken is tijdens de reis en zijn lang verblijf in België veranderd.

Verzoeker haalt verder aan dat zijn vader door de taliban verantwoordelijk werd gehouden voor het helpen onderduiken van diens neef, die door de taliban medeverantwoordelijk werd gehouden voor lijkschennis. Hij stelt dat hij samen met zijn vader naar het buitenland is gevlucht om te vermijden dat hij door de taliban zou worden opgepakt en gebruikt als drukkmiddel om zijn vader te verplichten zich aan te geven. Verzoeker stipt voorts aan dat hij in geval van terugkeer evenzeer vreest problemen te zullen krijgen omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er een beschermingsverzoek heeft ingediend. De taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, *kafir*, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.

Voorts verwijst verzoeker naar het verslag van het CLB, waaruit blijkt dat hij op vlak van emotieregulering een beperkte impulscontrole en *moodswings* heeft, dat hij sociale relaties niet begrijpt, dat hij ongepast kan reageren en zich kinderlijk kan gedragen. Volgens verzoeker houdt de verwerende partij geen rekening met deze problematiek. Hij is van oordeel dat hij een ernstig risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer/verblijf in Afghanistan, gezien hij door zijn persoonlijkheid het risico loopt om in conflict te komen met de conservatieve omgeving aldaar en de taliban. Hij acht het gevaar op een zeer ernstige bestraffing van onbedoeld ongewenst gedrag door de taliban en/of omgeving reëel. Nog steeds volgens verzoeker is het niet redelijk te veronderstellen dat hij meer affiniteit zou hebben met de Afghaanse samenleving dan met de Belgische, of dat zijn persoonlijkheidsproblematiek geen veiligheidsrisico's zou inhouden in geval van terugkeer.

Hij herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in het Verdrag van Genève, dient te worden vastgesteld, dit onder meer door zijn verwestering en omdat

zijn persoonlijkheidsproblematiek als dusdanig zal worden erkend. Hij vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en dat zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek en voor een nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder.

Voorts wijst verzoeker op de uitermate slechte socio-economische situatie in Afghanistan en werpt hij op dat hij bij een terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling en in een situatie van extreme armoede riskeert terecht te komen.

Tot slot werpt hij, na een theoretisch betoog, nog op dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming, wijst hij op het bestaan van een binnenlands gewapend conflict tussen de taliban en ISKP/Daesh in zijn provincie Nangarhar en voert hij aan dat hij door de autoriteiten in zijn land van herkomst niet kan worden beschermd tegen vervolging.

Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure bijkomende stukken, de welke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf, bij te brengen.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus te kennen, dan wel om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 17 september 2024 legt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA, “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd volgende stukken:

- verklaring van de Afghaanse Rode Maan d.d. 16 augustus 2024 betreffende de neef van verzoekers vader (stuk 1);
- foto van de badge van de neef van verzoekers vader (stuk 2);
- verklaring van de werkgever van verzoeker (stuk 3);
- loonbrieven van verzoeker (stuk 4);
- RvV 12 juli 2024, nr. 309 743 (stuk 5).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/6, 49, 49/2 *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de toelating tot het verblijf op het grondgebied en de mogelijkheden tot opheffing en intrekking van de status van begunstigten van internationale bescherming, *in casu* geschonden zouden zijn. Voorts voert verzoeker de schending aan van *“de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”*, zonder *in concreto* te verduidelijken welke specifieke bepalingen van welke specifieke *“uitvoeringsbesluiten”* door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn en op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en voor een deel aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing

moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omdat ze zijn vader verantwoordelijk hielden voor het helpen onderduiken van diens neef, een arts voor het Rode Kruis/Rode Halve Maan, die door de taliban medeverantwoordelijk werd gehouden voor lijkschennis. Omdat verzoekers vader ondergedoken was, dreigden de taliban ermee verzoeker te straffen in plaats van zijn vader. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

2.3.6.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn bewering dat zijn vader in het vizier stond van de taliban en waardoor evenmin geloof gehecht kan worden aan zijn beweringen dat hij ook zelf door de taliban gevisieerd wordt. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van je verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je hebt evenmin een reëel risico op ernstige schade van de Vreemdelingenwet aangetoond. Je vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban, doch jouw asielmotieven komen in hun geheel niet aannemelijk over.

De problemen die je vader, en vervolgens dus ook jij, kende met de taliban vonden hun oorsprong in het feit dat je vaders neef Z. S. als arts voor het Rode Kruis/Rode Halve Maan verantwoordelijk was voor het opsturen van de lichamen van omgekomen talibanstrijders dewelke tijdens dat vervoer werden verminkt en waarvoor de taliban hem verantwoordelijk hield (CGVS, p. 12). Er kunnen echter de nodige vragen gesteld worden bij de beweerde problemen die Z. S. kende. Zo is het opmerkelijk dat je geen enkele bijkomende informatie over de man zijn werkzaamheden als dokter kan meedelen. Wat hij als dokter moest doen wist je niet (CGVS, p. 16). Waar hij werkte, in een ziekenhuis of in een andere plaats, wist je ook niet (CGVS, p. 16) en wie de omgekomen talibs waren of wie de betrokkenen waren in het gevecht waarin ze omkwamen wist je evenmin (CGVS, p. 16). Voorts mag enigszins verwonderen dat de taliban je vaders neef verantwoordelijk hield voor de schending van de omgekomen lichamen. Immers, indien nog wordt aangenomen dat hij als arts voor het Rode Kruis daadwerkelijk verantwoordelijk was voor het versturen van deze lichamen, kan moeilijk ingezien worden dat hij evenzeer zonder meer verantwoordelijk werd gehouden voor hetgeen er vervolgens onderweg met deze lichamen gebeurde. Zelf kan je deze beschuldiging niet concretiseren. Zo weet je niet wie de talibs waren die Z. S. beschuldigden (CGVS, p. 17), terwijl ze volgens jou nochtans naar hem gebeld hebben en een paar keer naar zijn huis gekomen zijn (CGVS, p. 17). Daarnaast was het klaarblijkelijk al na twee maanden duidelijk voor de taliban dat Z. S. geen schuld trof (CGVS, p. 12) doch wederom weet je niet hoe dit werd uitgeklaard (CGVS, p. 18). Rekening houdende met het feit dat je minderjarig bent en op het moment van dat incident zelf zo'n dertien jaar was, wordt er niet van jou verwacht dat je alle details kan weergeven over je vaders neef zijn werk of de problemen die hij kende. Doch gegeven dat Z. S. één à twee weken bij jullie in huis leefde en daarbij over zijn problemen vertelde (CGVS, p. 17) valt niet in te zien dat hij daarbij de meest voor hand liggende informatie, namelijk wie hem viseerde, onvermeld zou hebben gelaten (CGVS, p. 17). Aangezien de problemen van je vader en je eigen asielrelaas daarenboven rechtstreeks voortvloeien uit het feit dat je vaders neef werd beschuldigd door de taliban (CGVS, p. 13) alsook het gegeven dat je ondertussen nog steeds in contact staat met je patronale oom in Afghanistan (CGVS, p. 7) van wie aldus kan worden aangenomen dat hij tevens verwant is aan Z. S. en het gegeven dat Z. S. net als je oom op heden in Afghanistan verblijft (CGVS, p. 18, p. 7), mag wel verwacht worden je voldoende elementen kan aanbrengen die een enigszins duidelijk zicht bieden op deze incidenten.

Voorgaande plaats logischerwijze dan ook het nodige voorbehoud bij de geloofwaardigheid van de problemen die je vader en vervolgens ook jij met de taliban zouden gekend hebben.

De geloofwaardigheid van je voorgehouden asielrelaas en de problemen die je met de taliban gekend hebt, wordt nog verder onderuit gehaald doordat het de houding van de taliban wel zeer merkwaardig te noemen is. Zo is het heel frappant dat de taliban anderhalf jaar nadat ze je vaders neef niet langer beschuldigden, alsnog je vader plotsklaps zouden viseren en willen bestraffen omdat hij zijn onschuldige neef had bijgestaan en ermee dreigden zijn neus en oren af te snijden omdat Z. S. kon ontsnappen (CGVS, p. 13) terwijl dat Z. S. zelf hieromtrent geen problemen meer kende en, meer nog, vanuit het door

de overheid gecontroleerde Jalalabad, eenvoudigweg was teruggekeerd naar Hesarak (CGVS, p. 18). Voorgaande valt in het geheel niet in te zien. Immers als de taliban het je vader daadwerkelijk kwalijk zouden nemen dat hij destijds zijn neef had geholpen om vanuit Hesarak naar Jalalabad te vluchten, zou logischerwijze ook Z. S. zelf in de problemen moeten gekomen zijn omdat hij gevlucht was. Bovendien weet je doorheen je verklaringen niet te overtuigen van het tegendeel. Gegeven voorgaande context werd je gevraagd wat de situatie was nadat duidelijk was dat Z. S. geen schuld trof, doch je kon slechts meedelen dat het probleem voor je vader en voor jezelf bleef bestaan, dat jullie ook verbaasd waren (CGVS, p. 18). Hiermee geef je geen dienstige verklaring waarom de taliban enerzijds wel jouw vader en zelfs jou zouden gevisieerd hebben doch Z. S. verder met rust lieten.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ook de manier waarop de taliban anderhalf jaar na datum alsnog te weten kwamen hoe je vader betrokken was bij de vlucht van zijn neef uit Hesarak, op zijn minst frappant is. Immers verklaarde je hierover dat het de twee vrouwen, bovendien nog familieleden van Z. S., die aanwezig waren in de wagen op het moment dat Z. S. door je vader naar Hesarak werd gebracht, zouden rondverteld hebben waardoor iedereen hiervan op de hoogte kwam (CGVS, p. 19). Wederom valt bijzonder moeilijk in te zien hoe de twee vrouwelijke familieleden, die net ingeschakeld werden om de vlucht te doen lukken, anderhalf later dermate loslippig zouden zijn dat je vader hierdoor in het vizier van de taliban kwam. Bovendien blijkt deze bewering louter hypothetisch te zijn daar je ze baseert op het feit dat er niemand anders in de auto aanwezig was (CGVS, p. 19).

Verder mag het verwondering heten dat je vader de hulp van de dorpsouderen of de mullah niet heeft ingeschakeld teneinde tot een oplossing te komen met de taliban (CGVS, p. 20). Aangezien dergelijke dorpsouderen in de Afghaanse samenleving over enige autoriteit beschikken alsook het gegeven dat je vader neef niets meer ten laste werd gelegd, lijkt de meest aangewezen manier om tot een vergelijk te komen met de taliban, via de dorpsouderen of de mullah te verlopen.

Ook je bewering dat je vader na twee telefoons en een dreigbrief onderdook in Kabul waarna de taliban dan maar jou, een minderjarige jongen die niets te maken had met de schending van de lijken noch met het wegbrengen van de neef van je vader, als oudste zoon viseerden (CGVS, p. 13) komt weinig plausibel over. Je argument dat ze met deze dreiging je vader onder druk wilden zetten (CGVS, p. 21), houdt weinig steek. Immers gaven ze je, net door deze dreiging telefonisch te uiten terwijl je gewoon thuis was, de kans om zelf ook onder te duiken en weg te vluchten, daar waar zou kunnen verondersteld worden dat hun positie - ten aanzien van je vader en hun wil dat hij zich zou aanbieden - veel sterker zou zijn, mochten ze je daadwerkelijk bij zich hebben. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat deze taliban vervolgens ook nog eens een wel zeer afwachtende houding hebben aangenomen. Immers daar waar je beweerde dat ze eerst tot tweemaal toe belden, een dreigbrief achterlieten en vervolgens de dreiging naar jou verplaatsen, blijkt dat ze, nadat zowel jij als je vader zijn ondergedoken, niets meer ondernomen hebben, uitgezonderd daar waar je beweerde dat ze nog éénmalig en bovendien maanden later, toen je al in België was, nog eens zijn langsgelopen (CGVS, p.21). Je oom noch je andere broers hebben bijkomende problemen gekend met de taliban (CGVS, p. 21-22). Het valt niet in te zien dat ze uitsluitend de oudste zoon viseerden (CGVS, p. 22) indien het dreigement louter tot doel had je vader onder druk te zetten. Voorgaande is wederom niet in te zien. Immers, mocht het de taliban werkelijk om je vader te doen zijn geweest en was het vizier op jou gericht om hem onder druk te zetten, valt niet in te zien dat ze zich daarbij zouden beperken tot je vader oudste zoon, in casu jij, nadat jij eveneens het hazenpad had gekozen. De druk zou evenzeer opgebouwd kunnen worden door zijn broer of andere zonen te viseren. Voorgaande plaatst bijkomend ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je beweerde asielaans.

Waar je ter staving van je verzoek om internationale bescherming een dreigbrief voorlegt van de taliban, dient te worden opgemerkt dat deze voorgaande beoordeling niet kan ombuigen, wel in tegendeel. Documenten ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen hetgeen hier niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas te herstellen. Bovendien blijkt de talibanbrief inhoudelijk niet in overeenstemming te zijn met jouw overige verklaringen. Je verklaarde namelijk uit Afghanistan te zijn vertrokken twee of drie dagen voor de maand ramadan in het jaar 2021 (CGVS, p. 14-15). Gegeven dat de ramadanmaand van 2021 plaatsvond van 12 april tot 12 mei, houdt dit in dat je vertrokken bent op 9 of 10 april 2021. Uit je overige verklaringen blijkt echter dat je directe vluchtaanleiding

de bedreiging van de taliban op jouw persoon was hetgeen in de week volgend op de dreigbrief kwam (CGVS, p. 13). Immers nadat je vader de dreigbrief van de taliban verkreeg, is hij naar Kabul gegaan waar hij een week heeft verbleven (CGVS, p. 13). In die week werd hij opnieuw gebeld door de taliban die aangaven dat ze jou viseerden (CGVS, p. 13) waarna je oom je de volgende ochtend naar Kabul bracht en je samen met je vader het land verliet (CGVS, p. 13). De brief van de taliban is echter gedateerd op 21/7/1442 in de islamitische kalender hetgeen overeenkomt met 5 maart 2021 in de Gregoriaanse kalender. Hieruit volgt dat je in de daaropvolgende week, ergens rond 12 à 13 maart 2021 uit Afghanistan zou moeten vertrokken zijn. Beide data zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Daar je zelf aangaf dat je bent vertrokken enkele dagen voor de start van de ramadan terwijl de talibanbrief quasi een maand eerder is gedateerd doet afbreuk aan de waarde van de talibanbrief daar niet valt in te zien dat je – zelfs als een toentertijd vijftienjarige jongen – je eigen vertrek ten opzichte van een belangrijk religieus moment verkeerd zou inschatten.

Tot slot kan er ook geen geloof gehecht worden aan de omstandigheden waarin je het land ontvlucht bent. Dat je vader samen met jou is gevlucht en dat je hem vervolgens aan de Iraans-Turkse grens bent kwijtgeraakt (CGVS, p. 13), is in het licht van al het voorgaande niet meer dan een blote bewering. Bovendien kan je geenszins enige concrete informatie meedelen over hoe het hem vergaan is terwijl je tijdens je korte verblijf in Servië wel nog contact hebt gehad, dit via de gsm van de smokkelaar (CGVS, p. 6). Dat je voorts niet weet of je vader ook contact heeft gehad met je moeder is niet ernstig (CGVS, p. 6). Immers indien jij samen met je vader vertrok, jij en je vader gescheiden raakte aan de grens en je vader vervolgens eenmalig contact met jou opnam (supra), kan in alle redelijkheid aangenomen dat je hierover gesproken hebt met je moeder wanneer je nadien contact had met haar (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan aangenomen worden dat je vader ook je moeder en zijn broer heeft ingelicht. Dat je vader jou eenmalig en weinigzeggend zou hebben gecontacteerd doch geen contact zou hebben gemaakt met je moeder of oom, is evenmin ernstig.

Op basis van het geheel van voorgaande bevindingen, dient geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw bewering dat je vader in het vizier stond van de taliban. Hieruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan jouw beweringen dat je zelf ook door hen gevisieerd werd en je aldus bij terugkeer omwille hiervan door hen gedood zult worden (CGVS, p. 14).

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door jou aangehaalde asielmotieven. Je bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève noch dat je een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

Verzoeker onderneemt in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en het eenvoudig herhalen van de kern van zijn relaas, blijft verzoeker daartoe echter manifest in gebreke.

Het betoog van verzoeker, waarbij hij louter volhardt in zijn vluchtmotieven, is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Bijgevolg besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde problemen die de aanleiding van verzoekers vertrek uit Afghanistan vormden.

Waar verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota een verklaring van de Afghaanse Rode Maan van 16 augustus 2024, alsook een foto van de badge van de neef van zijn vader voegt, stipt de Raad aan dat verzoeker hiermee geen afbreuk kan doen aan het geheel van de hoger weergegeven pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat is er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden

gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021). Aan de voorgelegde Afgaanse documenten kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. Komt daar bij dat verzoeker nooit eerder documenten in verband met de tewerkstelling van de neef van zijn vader heeft neergelegd en dat het slechts gaat om kopieën, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Bovendien wordt in het attest van de Afgaanse Rode Maan louter het asielrelaas van verzoeker, dat ongeloofwaardig is bevonden, op summiere wijze herhaald. Zelfs indien kan worden aangenomen dat de neef van verzoekers vader daadwerkelijk werkzaam zou zijn voor de Afgaanse Rode Maan, dan nog zegt dit gegeven op zich nog niets over de vermeende vervolgingsfeiten en vrees die verzoeker hieraan koppelt en die, zo weze herhaald, om meerdere pertinente en draagkrachtige redenen als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.6.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft vervolging te riskeren louter omwille van het feit dat hij in het buitenland bescherming heeft gezocht bij ongelovigen en toelicht dat hij verwesterd is, dat hij in Afghanistan niet de vrijheid zal hebben om te leven zoals hij wil, dat hij de Belgische waarden en normen omarmd heeft, dat zijn manier van denken veranderd is, dat hij hier naar school gaat en hier vrienden en vriendinnen heeft, dat hij niet inziet hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-factoadministratie* ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotaliban*regering, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘*Algemeen Ambtsbericht*’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden

van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus

2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker is op heden net achttien jaar oud. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij rond april 2021 Afghanistan verlaten heeft. Op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker veertien jaar oud. Verzoeker verklaart op 5 september 2021 België binnengekomen te zijn. De volgende dag heeft hij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Heden bevindt verzoeker zich ruim drie jaar buiten Afghanistan.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een belangrijk deel van zijn adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De laatste jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Na een grondige lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker uitgebreid heeft bevraagd over zijn vluchtrelaas en gedetailleerde vragen heeft gesteld over de elementen die aanleiding hebben gegeven om zijn regio en land van herkomst te verlaten. De verwerende partij tracht tijdens het persoonlijk onderhoud tevens rekening te houden met het kwetsbaar profiel als minderjarige verzoeker om internationale bescherming. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud haalde verzoekers voogd aan dat hij vermoedelijk aan autisme lijdt, alsook dat hij vaak hulp of herhaling nodig heeft wanneer hij iets niet begrijpt. De initiële opmerkingen van verzoekers voogd aan de start van het persoonlijk onderhoud in acht genomen, vroeg de *protection officer* aan verzoeker of hij in zijn eigen woorden kon aangeven wat het doel van het persoonlijk onderhoud was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3), alsook werden de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud zo eenvoudig mogelijk geformuleerd en werd er verduidelijking gegeven indien de vraag niet duidelijk was, zodat de vragen voor verzoeker toegankelijk waren om te beantwoorden. Er werd benadrukt dat hij ook altijd om verduidelijkingen mocht vragen als iets niet duidelijk was (*ibid.*, p. 2). Tevens werd er tijdig gepauzeerd (*ibid.*, p. 14) en werd er aangegeven dat hij zelf ook altijd om een pauze kon vragen (*ibid.*, p. 4). Tot slot werd er tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild of alles nog in orde was (*ibid.*, p. 14). Op het einde van het persoonlijk onderhoud vraagt de *protection officer* tevens aan verzoeker of hij alle redenen heeft gegeven waarom hij uit Afghanistan is vertrokken en er niet naar kan terugkeren en of hij alle vragen en de tolk goed begrepen heeft, waarbij hij telkens bevestigend antwoordde (*ibid.*, p. 22)). De *protection officer* gaf tevens de advocaat en de voogd de kans om extra opmerkingen te maken bij het verloop van

het persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 23-24). De voogd wierp hierbij onder meer op dat verzoeker vaak “*ik weet niet*” zei op de gestelde vragen, dat dit overeenstemt met wat zij waarneemt in het dagelijkse leven, dat hij heel jong van geest is en heel gehoorzaam, dat de onderzoeken van het CLB en andere testen nog moeten komen, dat hij geen aansluiting vindt, dat er iets scheelt, zowel psychisch als motorische en dat dit moet worden uitgezocht en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een vogel voor de kat is. De Raad stipt verder aan dat tijdens het persoonlijk onderhoud slechts op zeer beperkte wijze gepeild werd naar verzoekers leven in België. Zo werd wel gevraagd naar de invulling van het verblijf, waarop verzoeker telkens een zeer kort antwoord gaf en werd hier niet dieper op ingegaan (*ibid.*, p. 10). Waar verder werd gesteld dat er al wat vragen zijn gesteld over zijn leven en familie in Afghanistan en zijn leven in België en werd gevraagd of verzoeker daar nog iets aan wil toevoegen, antwoordde hij telkens kort “*neen*” (*ibid.*, p. 11). Op het einde van het onderhoud, nadat de voogd haar hogere aangegeven opmerkingen had gemaakt, wordt hierop niet meer teruggekoppeld. Niettegenstaande er enkele vragen werden gesteld over de invulling van zijn leven en verblijf in België, werd verzoeker, die ten tijde van dit onderhoud minderjarig was, niet bevraagd over de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dan ook dat *in casu*, zeker rekening houdend met de opmerkingen van de voogd, niet afdoende werd gepeild naar de wijze waarop verzoeker invulling geeft aan zijn leven hier en de mogelijke impact van zijn verblijf en activiteiten in België op zijn handelingen, gedragingen en overtuigingen, alsook de mate waarin zijn activiteiten in België ertoe zouden kunnen leiden dat hij door de *de-facto*overheid in Afghanistan dan wel de lokale gemeenschap als verwesterd zal worden beschouwd of als iemand die de sociale, morele of religieuze normen heeft overschreden.

Verzoeker is geboren in het jaar 2006. Hoewel hij op heden net de meerderjarige leeftijd heeft bereikt, had hij dit nog niet ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal dat heeft plaatsgevonden op 19 oktober 2023. De graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofdte van verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele situatie. Verzoeker was zoals reeds hierboven gesteld minderjarig tijdens zijn persoonlijk onderhoud en lijdt volgens de verklaringen van de voogd tijdens het persoonlijk onderhoud mogelijks aan autisme of een ontwikkelingsstoornis. Zonder medisch document, die deze bewering onderbouwt, kan deze bewering echter niet met zekerheid worden vastgesteld. Hoe dan ook kan van een minderjarige verzoeker om internationale bescherming niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming. Het UNHCR “*Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, paragraaf 73, wijst er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft. Dit is dus eveneens van toepassing op verzoeker zeker nu blijkt dat er ten tijde van het persoonlijk onderhoud, toen hij minderjarig was, aanwijzingen waren dat hij mogelijks lijdt aan autisme of een ontwikkelingsstoornis. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal verzoeker meer gedetailleerde en diepgaandere vragen had moeten stellen over zijn verblijf in België, de invloed van zijn verblijf in België op zijn persoon en mentaliteit en de mogelijke gevolgen hiervan bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, rekening houdend met de opmerkingen van de voogd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Vijf dagen na het persoonlijk onderhoud maakt de voogd van verzoeker aan de verwerende partij een “*Gemotiveerd verslag Handelingsgericht advies voor ondersteuning vanuit het ondersteuningsmodel*” van het CLB over. In dit verslag wordt onder meer gewezen op het minder sociaalvaardige gedrag, de eerder kindse houding en de onvoorspelbaarheid en hevigheid in het gedrag van verzoeker, de zeer beperkte impulscontrole, de *moodswings*, het niet zo goed begrijpen van sociale relaties, het doen van ongepaste en opvallende acties en het ‘anders’ bevonden worden. De wisselende gemoedstoestand van verzoeker baart de voogd, school en CLB zorgen en belemmert zijn schoolse en emotionele ontwikkeling, zo stelt het verslag, en het advies wordt uitgesproken om een psycholoog en/of een kinderpsychiater mee te laten bekijken. De Raad meent dat uit het voorliggende verslag van het CLB, ofschoon hieruit niet kan worden afgeleid dat het is opgesteld door een psycholoog of psychiater, blijkt dat verzoeker een verhoogde kwetsbaarheid vertoont. De verwerende partij was op de hoogte van het verslag van het CLB en betrok dit in de besluitvorming voor wat betreft de beoordeling van de bijzondere procedurele noden en oordeelde verder dat de bevindingen in het verslag niet aantonen dat er in verzoekers hoofdte een persoonlijke omstandigheid bestaat dat hij, in vergelijking met een andere persoon, bij terugkeer naar zijn regio van herkomst Afghanistan een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Echter werden de bevindingen uit het CLB-verslag niet meegenomen bij de beoordeling van het mogelijk risico op vervolging omwille van verzoekers verblijf in het buitenland of zijn (gepercipieerde) verwestering, noch bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart verder in zijn verzoekschrift, evenwel zonder enige nadere toelichting, onder meer dat hij de Belgische waarden en normen heeft omarmd en dat zijn manier van denken tijdens de reis en zijn lang verblijf in België veranderd is. In zijn aanvullende nota werpt hij op dat hij gelijkwaardigheid tussen mannen en vrouwen belangrijk vindt en al lang niet meer bidt en naar de moskee gaat, maar wel meedeelt aan de ramadan en terechtzitting haalt hij onder meer aan dat hij de taal en cultuur geleerd heeft en democratie belangrijk vindt. Verzoekers verklaringen ter terechtzitting komen op het eerste gezicht doorleefd over. Dit alles werd echter niet bevestigd en onderzocht door de verwerende partij. Verder, ook al liggen er momenteel weinig stukken (wat loonbrieven en een enkele verklaring van verzoekers werkgever, een restauranthouder bij wie hij sinds eind augustus 2023 als afwasser werkt) voor ter ondersteuning van verzoekers beweerd 'verwesterd' profiel, kan er *in casu* echter niet worden voorbijgegaan aan een aantal objectieve elementen die zijn zaak kenmerken, met name zijn jonge en minderjarige leeftijd bij vertrek, zijn afwezigheid van meer dan drie jaar uit Afghanistan en zijn verblijf van drie jaar in België. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf en traject in België in contact is gekomen met waarden, gebruiken en opvattingen, zoals de gelijke behandeling van mannen en vrouwen en het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban en dit tijdens zijn ontwikkeling als adolescent, een cruciale levensfase waarin jonge mensen vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en opvattingen. Verzoeker is aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het talibanregime. Er moet hierbij rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker Afghanistan in april 2021 heeft verlaten, dit is voor de machtsovername door de taliban. De heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, weerspiegelen niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin verzoekende partij is opgegroeid. Deze zijn door de taliban, de huidige *de-facto* overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd, ook in de gebieden die reeds voor de machtsovername onder hun controle stonden. Tevens dient zijn kwetsbaarheid in overweging te worden genomen. De toekomstgerichte beoordeling die is vereist bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming impliceert dat de vervolgingsvrees moet worden beoordeeld vanuit de nieuwe (machts)dynamiek die in Afghanistan is ontstaan na de machtsovername. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat, ook al heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban (zie *supra*), er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofdte kan worden aangenomen.

Voorts wordt niet betwist dat verzoeker Pashtoun is en afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Uit het voorgaande is gebleken dat er voor verzoeker een aantal concrete elementen voorliggen die, hoe summier ook, niettemin minstens een ernstig begin van aanwijzing bevatten dat hij mogelijk onder hogergenoemde risicoprofielen zou kunnen vallen en dat de machtsovername door de taliban een impact zou kunnen hebben op zijn persoonlijke situatie die relevant is voor het onderzoek naar zijn nood aan internationale bescherming. De Raad is dan ook van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt.

De Raad stelt vast dat in hoofdte van verzoeker een aantal individuele elementen aanwezig zijn, en tevens als zodanig door verzoeker worden aangehaald, die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of zij voldoende zijn om te besluiten dat voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen onder meer omwille van (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland. Verzoeker moet daarbij de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de huidige situatie in Afghanistan waarbij de taliban functioneren als een *de-facto* regering, deze relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte alsook volledige en *ex nunc*-beoordeling van risicobepalende factoren en een eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatshebben, met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie. Het lijkt aangewezen verzoeker hierover meer uitgebreid te horen. Verzoeker is immers tot nu toe niet afdoende bevestigd over de omstandigheden en invulling van zijn leven en verblijf in België en in het geheel niet over zijn houding ten aanzien van het taliban-regime en hun waarden en ideeën in het kader van de machtsovername en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan in het licht van de voormelde actuele objectieve landeninformatie en de daarin geschetste risicoprofielen. Indien nodig kan dit middels een nieuw persoonlijk onderhoud gebeuren nu de terechtzitting van de Raad daarvoor *in casu* niet geschikt is. Hierbij dient op passende wijze rekening te worden gehouden met de resultaten van het CLB-onderzoek en de vraag of verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zal kunnen inschatten aan

welke sociale en maatschappelijke (ongeschreven) regels hij zich zal moeten houden of in acht zal moeten nemen of zich misschien bewust zal zijn van eventuele westerse gedragingen die hij zich zou hebben eigen gemaakt gedurende zijn verblijf in België waardoor hij zich in een negatief daglicht kan stellen in Afghanistan. Het komt aan de verwerende partij toe om een globaal gepersonaliseerd onderzoek van het geheel van de elementen te verrichten, rekening houdend met al het voorgaande.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek.

2.3.6.4. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 oktober 2023, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS